

ЗА СЛАВЯНОБЪЛГАРИТЕ

Светослав Диамандиев

Като повод за настоящите бележки стои оставеният без отговор от славистиката въпрос: Защо славистиката пренебрегва „славянската” държава България, като я изключва от цивилизаторската политика на Източната Римска империя към славяните¹, и в т.ч. българските? Този въпрос и пасивното отношение на славистиката към един убедителен отговор свидетелстват за противоречия в оценката на исторически доказаните цели и същност на делото на Кирил и Методий.

Установявам, че съм пропуснал да анализирам многократно използвани от съвременните слависти формули като „български славяни” или „славянобългари” за славянското население в Българската империя от времето на Кирил и Методий. Писал съм, че този израз се отнася до малцинствения славянски етнос от българския народ. Така казваме днес, когато става реч за българските турци или цигани. Опонентът сигурно ще възрази, че прилагателното „български” носи информацията за принадлежността на тези народности към народа на България, но не и за етническата същност на мнозинството българи.

Че славяните тогава са били български намираме доказателство в изказа на В. Златарски „...езикът на Кирил и Методий...бил езикът на македонските, т.е. на българските славяни...”(1,с.204). Несъмнено той различава двата етноса, което прави още по-определено в „Притеснението и унищожението на славяните (от Персиандоб.моя) водило към поддържане оня дългогодишен антагонизъм между двата съставни етнически елементи – българи и славяни...”(1,с.39). Г. Бакалов и Пл. Павлов възприемат тезата на Златарски и добавят изрази, като „славянобългарски език”(2,с.237 и 250), „славянобългарска реч” (2,с.242) и „български солунски славяни”(2,с.242).

Отбелязвам с удовлетворение, че първите две определения на езика на българите от IX в. свидетелстват за признанието на авторите, че той е компилация най-малко от български език и славянски говор. Изненадващо формулата се споделя от слависта-автор на статията „Константин-Кирил Философ” П. Динеков с „Ем. Георгиев развива широко тази идея, като изказва предположението за постепенното развитие на кирилицата...от грц. писмо. Той използва редица аргументи: Ранната християнизация на бълг.славяни преди официалното покръстване през 864²,...”(3,с.408). Същото прави и колежката му Св. Николова в статията „Методий”: „През IX в. бълг.славяни вече играят значителна роля в стопанския живот на града (Солун-доб.моя)...”. Проф. Николова говори и за „...виз.(византийски- доб.моя) славяни;...”(4,с.637). Впечатлява формулата на авторката в същата статия - „слав.племена от бълг.група”(4,с.637), в която вероятно, влага идеята, че това са славяни от някаква българска славянска група, което подсказва да са, може би, различни от другите балкански (македонски или

¹ За цивилизаторска политика на Източната Римска империя сред славяните се свидетелства единствено в Житието Кирилово. В трактата си „Били ли са Кирил и Методий на византийска мисия сред западните славяни” /diamandievsv.com/ представих доказателства, че мисия, организирана от византийската власт с посочената цел не е имало.

² Няма доказателства за определяне на датата на официално покръстване на българите, която не умело замества формулата „регистрацията на българската държавна религия”, защото не може да съществува общонародно покръстване на българите, което да е и официално. Вж. статията ми „Покръстването на българите – същност и датиране” в сайта ми diamandievsv.com.

солунски и отделно от византийските) славяни, от средноевропейските и от източноевропейските славяни.

Да приемем, че българският народ е бил в болшинството си от славянския етнос. Тогава бихме ли могли да говорим за тях като за български славяни или само за българи, изхождайки от името на държавата. Същото би било и при траките, останали в снагата на българския народ, които би трябвало да се нарекат славянски траки от България.

Ако славянските племена в Българската империя не бяха малцинствено население, а етнически еднакви с останалите поданици на България, нямаше да бъдат наричани български славяни, както на съвременните българи не се казват български българи. Те би трябвало да бъдат наричани само българи, а това щеше да се разбира или знае в смисъл, че са славяни. Така трябва да направим извода, че авторите на формули като „български славяни” несъзнателно обявяват не славянския произход на мнозинството от българския народ през IX в.

Не ми е известен в българската наука коментар на едно изречение от Проложното житие на Методий: „Славяните молеха за кръщение, а хазарите за учител, а моравците за епископ, а българите за учител и наставник”(5,с.79). Няма тълкуване на разграничаването на моравците от славяните. Може би с тези етноними се дава знак за тяхното административно разделение, т.е. славяните са да речем от Панония, моравците са българските славяни от западните земи - Моравия, а българите са населението от Мизия.

Няма съмнение, че цитираната от Житието Методиево фраза категорично говори за етническото разделение на славяните от покрайнините с българите от центъра на Българската империя.

А дали съвременния български народ е със славянско произхождение днешната наука е дала отговор чрез изследването на митохондриалната ДНК на българите, което категорично отхвърля генетичната ни общност със славяните.

Ключови думи: славянобългари, български, славяни, византийски, славяни, солунски, славяни.

Ползвана литература:

1. Златарски,В. История на Българската държава през средните векове.Т.1,ч.2. С.,2007.
2. История на българите. Гл.редактор Г.Бакалов.С., 2003.
3. Динеков,П. Константин-Кирил Философ. –В: Кирило-методиевска енциклопедия. Т.2.С.,1995.
4. Николова,Св. Методий. –В: Кирило-методиевска енциклопедия. Т.II.С.,1995.
5. Редактор Кл.Иванова. Проложно житие на Методий. -В: Стара българска литература. Житиеписни творби. Т.4. С.,1986.